

Mládež se musí oprostit od škodlivého vlivu kontrolované opozice a pseudolevicové ideologie – která z nich namísto revolucionářů pouze dělá užitečné idioty monopolistického kapitalismu.

Autor: Gearóid Ó Colmáin

Ve svém románu *Cesta do hlubin noci* Louis-Ferdinand Céline provokativně označil vojáky padlé v 1. světové válce za „idioty“. Spisovatel narážel na skutečnost, že vojáci položili život za věc, která rozhodně nebyla jejich vlastní – zbytečný masakr chudáků za zájmy boháčů. V jednom z mnoha pronikavých postřehů k lidskému údělu si Céline všímá, že v moderním světě se ulice stala místem snů. *„Que fait-on dans la rue, le plus souvent ? On rêve. C'est un des lieux les plus méditatifs de notre époque, c'est notre sanctuaire moderne, la Rue“* (Co nejčastěji děláme na ulici? Sníme. Je to v naší době nejčastější místo meditace, moderní svatyně.)

Po nedávném oznámení francouzské vlády o reformě zákoníku práce se v ulicích francouzských měst objevilo nové „spontánní“ sociální hnutí bez vůdců – Nuit Debout (Noc na nohou/vzhůru). Jak už naznačuje sám název, aktivity hnutí probíhají v noci a jedním z hesel je „*rève général!*“ – „generální sen,“ hříčka na „*grève générale*“ (generální stávka). Namísto generální stávky, která by srazila vládu na kolena, tedy volají aktivisté po snění v ulicích!

Hnutí se rozšířilo po uvedení filmu *Merci Patron!* („Díky šéfe!“) novináře a tvrdého kritika francouzské plutokracie *Françoise Ruffina* 23. února.

Přestože snímek kritizuje hamižnost současného kapitalismu, nezabývá se vztahem mezi monopolistickým kapitalismem, zahraničními vojenskými agresemi ve službách hromadění kapitálu, třídním bojem a dezinformacemi masmédií.

Stejně tak Ruffinův film neodkrývá a neodsuzuje podíl všech korporátních médií na válečných zločinech na Středním východě a napříč Afrikou prostřednictvím šíření lží a dezinformací ohledně úlohy západního imperialismu v těchto válkách. Nemluví o tom, že prezidenta Pobřeží slonoviny Laurenta Gbagba v roce 2010 uneslo francouzské komando – zatímco byla jeho země bombardována a jeho pověst vláčena blátem – protože se vzepřel mocnému Pařížskému klubu (Club de Paris), kroužku (nejen, pozn. DP) francouzských bankéřů, kteří ovládají africké nekoloniální peníze; Gbagbo chtěl, aby si Pobřeží slonoviny vydávalo vlastní peníze – tento smělý krok by na zdroje bohaté zemi umožnil vybudovat vlastní průmyslovou základnu nezávislou na koloniálních zájmech.

I když na Náměstí republiky stojí stánek, který údajně poukazuje na ničivou úlohu francouzské politiky v Africe, nic konkrétního o ní neříká, a stejně tak pořadatelé ani nepozvali žádného z panafrických intelektuálů, kteří o problematice píší, aby o ní promluvil nebo prodával své knihy. Hnutí Nuit Debout je z drtivé většiny bělošské a středostavovské.

Ruffinův film neukazuje ani to, jak kapitáni francouzského obilného průmyslu (přesněji: představitelé France Export Céréales, France Agrimer a manažeři společností Soufflet, Louis Dreyfus, Glencore, Cani Céréales, Cargill a ConAgra, pozn. DP) spolupracovali s teroristy proti zájmům **libyjského lidu**, když se v listopadu 2010 v Paříži tajně setkali s libyjskými zrádci, aby se smluvili na bombardování a zničení nejbohatší a nejdemokratičtější země v Africe.

Francouzská vládnoucí třída nezavinila jen zničení staletí sociálních výdobytků francouzských dělníků, ale podílí se i na genocidě a zločinech proti lidskosti. Proč o tom Ruffin mlčí?

Ruffin píše pro „levicové“ publikace, které podporovaly Severoatlantickou aliancí vycvičené „rebely“ v Libyi – ve skutečnosti teroristy z al-Káidy ve službách NATO. V roce 2011 údajně levicový **Monde Diplomatique** otiskl článek o Libyi, který vyhlášoval, že o „krutosti režimu“ nemůže být pochyb – navzdory skutečnosti, že zločiny připisované plukovníku Kaddáfímu spáchali odpadlíčtí (**takfíři**) „rebelové.“

Ruffin a lživá média, pro která píše, se podíleli na genocidách prováděných silami NATO proti národům jižní polokoule od Středního východu přes Afriku až po Latinskou Ameriku.

Ne, tyto nepohodlné skutečnosti se v Ruffinově „antikapitalismu“ neobjevují. Namísto toho nám servíruje krajně levicové slogany, maloburžoazní ironii a bezmyšlenkovité obsazování náměstí mládeží, které chybí vzdělání i zkušenosti potřebné k pochopení strukturálních důvodů a hlubších důsledků reformy pracovněprávních zákonů, proti nimž vystupují.

Hnutí **Nuit Debout** rozhodně není spontánním, nehierarchickým projevem lidového rozhořčení, jak tvrdí někteří komentátoři.

Právě naopak, jedná o výsledek desetiletí pečlivé analytické práce ideologů amerického impéria. Od **nedemokratického rozkladu SSSR** v roce 1991 zdokonalily USA mechanismus změny režimů, obvykle označovaný jako „barevné revoluce.“ Využívá kooptace levicových hesel a symbolů ve službách pravicové agendy. Lenin a bolševická strana před i po Říjnové revoluci opakovaně kritizovali **Lva Trockého** za využívání těchto kontrarevolučních technik, dnes se však staly barevné revoluce běžným nástrojem **americké zahraniční politiky**.

Manipulace s mladistvou naivitou a rebelií buď za účelem svržení zahraniční vlády nepřátelské americkým zájmům, nebo vytvoření „levicového“ opozičního hnutí v zemi náležící k impériu za účelem likvidace opozice skutečné – tuto strategii by si měl nastudovat každý aktivista, který se chce zapojit do hnutí schopného dosáhnout skutečné společenské, politické a ekonomické změny.

Hnutí **Nuit Debout** vedou maloburžoazní bohémové, kteří současný kapitalismus nechápou

vůbec nebo jen minimálně. Hnutí funguje podobně jako americkými penězi financované barevné revoluce ve východní Evropě a Arabské jaro – prázdné slogany, hloupé hříčky a politická infantilita. Přestože to zatím nemůžeme s jistotou prokázat, využívání zaťaté pěsti coby symbolu hnutí v kombinaci s přihlouplými slogany velice nápadně připomíná postupy CANVAS, (Centre for Applied Non-Violent Actions and Strategies, dříve Otpor!), výcvikové organizace mládeže ke změně režimů blízké CIA.

Vládnoucí francouzská třída očividně četla Marxe důkladněji než její rádoby oponenti. Skutečnými spojenci monopolistického kapitalismu v dnešní Evropě jsou totiž lidé jako François Ruffin a další přední buržoazně levicový ideolog tohoto hnutí **Frédéric Lordon**; oba dva skrývají reakcionářství za svým pseudo „antikapitalismem“ – nebo přesněji řečeno, svým „anti-neoliberalismem“ – pomocí záměrně spletené sémantiky, pseudointelektualismu a krajně levicových hesel.

Ve Francii existují tisíce skutečných lidových organizací, které dostávají velkou část svých informací od nezávislých médií jako Meta TV, Cercle Des Volontaires, Réseau Voltaire a mnoha dalších. Skutečnou proletářskou analýzu kapitalismu provádějí komunistické organizace jako OCF a URCF. Promyšlenou buržoazní kritiku francouzského a unijního imperialismu pak nabízí politická strana UPR.

Aktivisté Nuit Debout mluví o „konvergenci (souběhu) vzdoru“ – přesto byli novináři a aktivisté z těchto skutečně lidových organizací silou vykázáni z Náměstí republiky coby „fašisté.“ Organizace Antifa se označuje za bojovníka proti fašismu, většinu času však plýtvá napadáním skutečných antiimperialistických aktivistů a jejich očerňováním nálepkou „fašista.“

Antifa se aktivně podílí na hnutí Nuit Debout, zatímco skuteční francouzští antiimperialisté jako Sylvain Baron byli z náměstí vykázáni.

V roce 2011 jsem opakovaně zdůrazňoval, že neschopnost levice pochopit reakční ideologii Arabského jara a podíl amerických agentur na jeho plánování i provedení bude mít pro progresivní politiku katastrofální důsledky. Dnes vidíme opakování podobných postupů po celém světě za účelem kriminalizace skutečných antikapitalistů a vytváření vhodných podmínek pro vznik vojenské diktatury. Skutečnými spojenci této strategie jsou maloburžoazní „antikapitalisté“ jako François Ruffin a Frédéric Lordon; tito fantasmagoričtí rádoby intelektuálové, kteří osvětlují ulice nočního, metropolitního snového světa, tak brilantně vyobrazeného Célinem.

Označování imperialistických zahraničních agresí za „revoluce“ a „humanitární intervence,“ spolu s dětinskou obhajobou vágních konceptů jako „sociální Evropa“ – takto hanebnou úlohu hrají tito postmoderní „revolucionáři,“ ve skutečnosti nic jiného než avantgarda reakčního imperialismu. Co jsem v roce 2011 popsal jako neduh pseudolevicové politiky, přerostlo v nebezpečnou celosvětovou pandemii. Kdyby tato forma levice neexistovala, museli by si ji imperialisté vymyslet. Hnutí Nuit Debout se šíří po celém světě. Pseudolevicová média jej budou nadšeně líčit jako moderní verzi Delacroixova obrazu „Svoboda vede lid na barikády,“

zatímco ve skutečnosti se jedná mnohem spíš o zlověstnější obdobu krysaře z Hamelinu.

Tak zvaní „antifašisté“ z tohoto hnutí označují za fašisty ty, kteří odhalují lži korporátních médií k ospravedlnění zločinů zahraničních agresí NATO – agresí vedených za účelem hromadění kapitálu stejnými korporacemi, které doma zavádějí utahování opasků a třídní válku; fašisty a nepřáteli pracující třídy jsou ale právě oni!

Ideologická zmatenost je politickou nemocí doby. Céline popisuje válku a nemoc jako dvě „nekonečnosti noční můry“. Francouzský spisovatel mezi ně mohl zahrnout i fašismus – zhoubnou ideologii, k jejímuž přijetí ho nakonec jeho cynismus dovedl. Za dvě „nekonečnosti noční můry“ dneška by se daly označit útočné války a triumf kapitalistického útlaku následkem politické nákazy ultralevicového kretenismu, která v posledních 30 letech zachvátila dělnické hnutí. Dokud se mládež neoprostí od škodlivého vlivu kontrolované opozice a pseudolevicové ideologie – která z nich namísto revolucionářů dělá užitečné idioty monopolistického kapitalismu – jejich dobře míněný aktivismus zůstane naneštěstí odsouzen k urychlení cesty celé civilizace do hlubin noci.

Úvaha Gearóida Ó Colmáina *Journey to the End of the Night: The Paris ‚Nuit Debout‘ movement* vyšla na stránkách American Herald Tribune 17. dubna 2016.